

hvad der efter min Stilling er en Selvsølge; thi hvis dets Forslag vedtages, er der maaske Udsigt til, at der kun foretages en Bearbejdelse af alt Stof, som jeg antager ikke behøvedes at være indhentet, og som desuden efter min Mening er indhentet fra urigtige Steder. Dette forekommer mig at være en stor Mangel derved. Hvem er det, som bedst kan sige, hvor Skoen trykker? Det er dog vel den, som har den paa, men hvor er det bestemt, at Arbejderne skulle have Stemme med med Hensyn til de Dplysninger, som skulle komme frem, og som ere blevne forlangte? Havde man endda fordrøet, at Dplysningen ogsaa skulde gives fra saadan Side, vilde jeg kunne have fundet mig bedre deri, fordi der i denne Tid er en maaske uklar Mørelse i Arbejderbefolkningen, som paa enhver Maade trænger til at klæres, men hvad Tillid tror man, Arbejderbefolkningen har til disse Dplysninger, som her ere komne frem? Jeg tror ikke, den har nogen Tillid til dem. Saavidt jeg har kunnet se af de Organer, som give sig ud for at tale i Arbejdernes Navn, forekommer det mig, at de give dem et grundigt Mistillidsvotum, og jeg tror ikke, der vil komme noget beroligende Middel frem af den Medicin, som skal laves deraf. Jeg tror, det ligesom vil blive Kvakksalveri, men noget Saadant vil jeg ikke være med til at bevilge, saalænge vi i det Hele ere saa strenge imod Kvakksalveriet. Det forekommer mig ikke at være rigtigt fra Rigsdagens Side at lade Ministeren, som for ikke lang Tid siden har faaet hele sit Arbejdspersonale reguleret, hver Gang der bliver Noget at bestille, strax faae Penge til at udføre Arbejdet for. I mine Tanker kan Arbejdet forbedres udført ved de Kræfter, der ere bevilgede ved Lønningsloven. — Jeg raader Lthinget til at være lidt iværksigt over Rigsdagens Stilling i det Hele og ikke at gaa ind paa at bevilge Noget, men kan det ikke bekomme sig dertil, saa gaa dog for Guds Skyld ikke længere end til, hvad Flertallet har foresaaet! Ellers kunne de Herrer være visse paa, at vi faae en Kommission paa Halsen, som atter kommer til at optræde med denne fornemme Sagtyndighed, der skal sættes imod Enhver, som herover at have en Mening om Sagen. Jeg vil forresten aldeles ikke ved disse Udtalelser have misjændt den gode Hensigt, Ministeriet har havt. Jeg angriber ikke Sagen fra den Side, men jeg tror, det er urigtigt, at Regjeringen hver Gang, der er Tale om større Spørgsmaal, hvori Folkerepresentationen bør have Indsigt, ikke henvender sig til den og overlader Sagens Afgjørelse til Samraad med den, men strax paa Landets Beføstning skal have nogle Folk med, som skulle være de viseste og bedste Mænd i Landet. Det er altsaa ikke saa meget paa Summen, jeg ser. Gud give, at der kunde bringes Resultater tilveie, som kunde hjælpe os til Klarhed i dette vanskelige Spørgsmaal, der har

en saa stor Betydning for vort Fædreland, men jeg tror ikke derpaa. Det er altsaa ikke for disse 2,000 Rds Skyld, at jeg reiser Modstand, og selv den endnu større Sum, man forlanger, skulde jeg være villig til at bevilge, hvis jeg havde Haab om, at det vilde føre til et Resultat, men jeg er vis paa det Modsatte efter de Spor, som have vist sig tidligere i andre Sager. Derfor maa jeg absolut være imod hele Bevillingen, men subsidiært tiltræder jeg Flertallets Forslag.

Dinesen: I sine Bemærkninger om Skytte-sagen syntes det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) nærmest at rette dem til mig; han dreiede sig stadig om imod mig, medens han talte. Naa; jeg skal gjerne svare paa disse Bemærkninger saa godt, jeg efter min Opfattelse kan; jeg havde i Øvrigt ikke tænkt at tage Ordet om denne Sag. Den simple Hensætning, der staar i Betænkningen fra Finantsudvalgets Flertal, har jeg ikke deltaget i, men jeg kan ikke have noget at sige derimod, idet jeg har den Mening, at hvor Omstændighederne kræve det og Forholdene tillade det, er Overbestyrelsen, som jeg kan tale lidt om, da jeg er Medlem af den, vedbon til at tage de Hensyn, som kunne tages, for at det Hele kan ordnes saa simpelt som muligt. Men jeg tror, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) maaske meget mod sin Villie kom til at sælde en Dom over de Mænd, som deltog i Styrelsen, enten det nu er som Repræsentanter ved Møderne her i Kjøbenhavn eller som Medlemmer af Overbestyrelsen. Han fandt ikke, at disse Medlemmer repræsenterede Folket i en tilstrækkelig Grad. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er forbundet med store Vanskeligheder for Kredens omkring i Landet, at fornaa Mænd til som Repræsentanter at møde i Kjøbenhavn, ligesom det ogsaa er forbundet med Vanskelighed at finde Mænd, der kunne modtage Valg til Overbestyrelsen, fordi disse Folk da skulle have saa stor Interesse for Sagen, at de selv ville afholde alle de Udgifter, der ere forbundne dermed, af deres egen Lomme, og disse Udgifter ofte ere meget betydelige. Hvad den særlige Side af Sagen angaar, som nærmest har givet Anledning til Flertallets Hensætning i Betænkningen, og som ogsaa nærmest gav det ærede Medlem Anledning til hans Foredrag, at visse Sognekræfte skulde kunne erholde Understøttelse, selv om de ikke indordnede sig under Amtskredsene — det er væsentlig derved, det dreier sig — vil jeg tillade mig at sige, at efter de Bestemmelser, der ere Overbestyrelsen foreskrevne af Repræsentantskabet, kan den ikke godt indlade sig herpaa, idet den ligesom er bunden til at gaa gennem Amtskredsbestyrelsen. I det Program, der er vedtaget af Repræsentantskabet, er det bestemt, at Sognebestyrelser skulde indordne sig under Amtsbestyrelsen og denne igjen under Overbestyrelsen, for at Over-